

Arrest

nr. 85 660 van 7 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 oktober 2011 en hebben zich op 24 oktober 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 3 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 17 februari 2012 en 13 maart 2012.

1.3. Op 20 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Isfahan en bent u Iraans staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenote Maryam Hedayat aanhaalde. Zo verklaarde u dat uw echtgenote, die verpleegster is, ten gevolge van haar contacten in een ziekenhuis in Isfahan met een patiënt die slachtoffer geworden was van een ongeval in de kerncentrale van Isfahan door de Iraanse autoriteiten gezocht werd. Hierdoor dienden jullie Iran te verlaten. Op 24 oktober 2011 vroegen jullie in België asiel aan. Nadien vernamen jullie dat de autoriteiten nog enkele keren bij uw familie en bij uw schoonfamilie langsgekomen waren. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er gearresteerd te worden. Ter staving van uw identiteit legde u uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw mellikaart (nationale kaart) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote (CGVS II, p. 6). In het kader van haar asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw houding naar aanleiding van uw contact met een patiënt die slachtoffer zou zijn geworden van een incident in of rond de kerncentrale van Isfahan geenszins geloofwaardig is. U verklaarde over deze patiënt dat hij mogelijks radioactief besmet was. U verklaarde voorts uitdrukkelijk in Iran reeds op de hoogte te zijn van de gevaren van radioactiviteit (CGVS II, p. 8). U zei nog dat het mogelijk is dat met radioactiviteit besmette mensen andere mensen kunnen besmetten (CGVS II, p. 15). In het licht van deze verklaringen is het hoogst bevreemdend en bijgevolg allerminst aannemelijk dat u na uw mogelijke blootstelling aan radioactiviteit hetzij in Iran hetzij in België geen acties ondernomen heeft om informatie in te winnen over de mogelijke gezondheidsrisico's naar aanleiding van uw eventuele blootstelling aan radioactiviteit en u niet medisch liet onderzoeken (CGVS II, p. 12-13). Gevraagd waarom u nooit inlichtingen inwon over uw mogelijke radioactieve besmetting, repliceerde u dat u niet wist hoe u dit moest doen omdat u geen Nederlands spreekt en omdat u dit met gebarentaal moeilijk kan uitleggen (CGVS II, p. 12). Deze uitleg houdt echter geen steek. U verklaarde immers elders in hetzelfde gehoor dat u samen met uw echtgenoot in België naar de dokter bent geweest en dat u toen door uw zus, die het Nederlands machtig is, vergezeld werd. Gevraagd of u toen met jullie dokter over uw eventuele medische problemen naar aanleiding van uw contact met een mogelijks radioactieve patiënt gesproken heeft, antwoordde u ontkennend. U had er toen niet aan gedacht (CGVS II, p. 14). Gewezen op het feit dat dit toch wel erg merkwaardig is, zei u dat u er zeker aan gedacht zou hebben als u meer fysiek contact met uw patiënt gehad had (CGVS II, p. 14). U gaf bovendien aan dat u er uzelf niet van verdacht besmet te zijn (CGVS II, p. 13). Dit is evenwel geenszins afdoende als uitleg. Toen u gevraagd werd of u met zekerheid kon uitsluiten dat u besmet bent, antwoordde u immers uitdrukkelijk hierover geen zekerheid te hebben (CGVS II, p. 15). Gelet op het feit dat u niet wist of u al dan niet besmet was, kan er van u als verpleegster in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich bij een mogelijk gezondheidsrisico uitgebreid informeert en u zich grondig medisch laat onderzoeken. Hiermee geconfronteerd, barstte u in lachen uit (CGVS II, p. 15). Gezien u zich na het incident noch informeerde, noch zich liet onderzoeken, kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde contact met een patiënt die mogelijks radioactief besmet was. Daar er hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen naar aanleiding van dit contact fundamenteel ondermijnd.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u bijzonder weinig gegevens had betreffende de problemen die uw familie en uw kennissenkring na uw vertrek uit Isfahan gehad zouden hebben. Vooreerst is het hoogst merkwaardig dat u ondanks dat u voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal frequent contact had met uw familie, enkel wist dat de autoriteiten bij uw ouders waren geweest, maar dat u hierover geen precieze informatie had omdat uw ouders u niet ongerust wensten te maken (CGVS I, p. 3-5). Bij uw tweede gehoor had u hierover plots meer informatie. Zo wist u dat de autoriteiten bij u thuis waren langsgekomen, dat ze een huiszoeking hadden verricht, dat ze zaken hadden meegenomen, dat de autoriteiten tevens bij uw ouders waren langsgekomen, dat ze uw vader verschillende keren hadden meegenomen voor ondervraging en dat ze er ook een huiszoeking verrichtten waarbij een aantal spullen in beslag werden genomen (CGVS II, p. 3-5). U verklaarde dat u dit wist omdat jullie aan uw ouders gezegd hadden dat u hierover op het Commissariaat-generaal ondervraagd werd (CGVS II, p. 3). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u ondanks jullie gesprekken over de problemen van uw familie hierover bijzonder weinig wist. Zo wist u niet of uw vader tijdens zijn ondervragingen mishandeld werd. U wist evenmin wanneer en waar

hij ondervraagd werd. Voorts wist u niet of uw moeder en uw zus ooit ondervraagd werden, wanneer de autoriteiten bij uw schoonouders zijn langsgekomen en of andere schoonfamilieleden werden ondervraagd (CGVS II, p. 4-5). Tot slot is het bevreemdend dat u ondanks dat u stelde dat het theoretisch mogelijk was dat collega's binnen uw dienst naar aanleiding van uw patiënt gelijkaardige problemen ondervonden zich hierover nooit informeerde. Nochtans had u hiertoe de mogelijkheid, aangezien u op facebook bevriend bent met een vroegere collega en dat deze u recentelijk via facebook feliciteerde naar aanleiding van uw verjaardag (CGVS II, p. 15). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw familieleden en/of collega's na uw vertrek uit Iran zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw problemen en u de problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten staan hier immers niet ter discussie."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Isfahan en bent u Iraans staatsburger. In Isfahan werkte u als verpleegster in verschillende ziekenhuizen. U deed altijd de nachtschift. In de loop van de vijfde maand van 1390 (Iraanse kalender, stemt overeen met augustus 2011 in de Gregoriaanse kalender) was u aan het werk in een ziekenhuis gespecialiseerd in de verzorging van brandwonden, toen u een patiënt toebedeeld kreeg die volgens het dossier Reza Javangiri heette. Hij was bewusteloos. Op het einde van uw shift kwam de patiënt echter bij en u vroeg hem zijn naam. Hij antwoordde dat hij Nasser Tavasoli heette. Daarop vroeg u of hij nog een andere naam had. Hij antwoordde ontkennend. U vroeg daarna of hij wist waar hij zich bevond en waarom hij er was. Hij wist dat hij in een gespecialiseerd brandwondencentrum was doordat hij een incident in de kerncentrale van Isfahan meegemaakt had. U noteerde hetgeen u vernomen had in het dossier van de patiënt. De volgende dag moest u toevallig opnieuw dezelfde patiënt verzorgen. U deed uit voorzorg een extra beschermingspak aan. Tijdens uw dienst merkte u dat het verslag dat u de dag ervoor opgesteld had aangepast was. De passages over de identiteit van de patiënt en over hetgeen hij in de kerncentrale meegemaakt had waren verdwenen. U maakte een foto van de patiënt en van het aangepaste verslag. U belde daarop naar een dokter en discussieerde met hem. U vroeg hem waarom hij de dienst niet ingelicht had over het risico op radioactiviteit. De dokter vroeg u daarop hoe u wist dat de patiënt radioactief was. Na uw shift ging u naar meneer Javari, de personeelsdirecteur, die echter afwezig was. U keerde naar huis terug en begon te slapen. Toen was het 24 of 25/5/1390 (15 of 16 augustus 2011). Een tweetal uur later werd u uit uw bed gebeld. Twee mannen vroegen u om mee te komen. U werd meegenomen naar een plaats waar u gefouilleerd, geblinddoekt en gehandboeid werd. U werd over de door u behandelde patiënt ondervraagd. Uw ondervragers wilden weten welke vragen u aan hem gesteld had, waarom u foto's had genomen en voor wie u dergelijke vragen gesteld had. Uiteindelijk werd u vrijgelaten. U nam een taxi naar het huis van uw ouders, waar uw echtgenoot aanwezig was. Zij voerden u naar een ziekenhuis waar u verzorgd werd omdat u zich slecht voelde. U vertelde er niet wat u was overkomen. Na een paar uur verlieten u en uw echtgenoot het ziekenhuis. Jullie keerden uit angst niet meer naar jullie huis terug en vertrokken naar de woning van een vriend in Teheran, waar jullie 39 dagen verbleven. Van daaruit vertrokken jullie naar België, waar jullie op 24 oktober 2011 asiel aanvroegen. Na uw aankomst hadden jullie verschillende keren contact met uw familie in Iran. Zo vernam u dat de autoriteiten eens langsgekomen waren, maar gezien uw familieleden jullie niet

ongerust wilden maken gaven ze geen informatie hieromtrent. Omdat tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende vragen hierover gesteld werden, drongen jullie bij uw familie aan op meer informatie. Zo kwamen jullie te weten dat de autoriteiten jullie huis doorzocht hadden en verschillende zaken in beslag genomen hadden, dat ze tevens uw vader meermaals voor ondervraging meegenomen hadden, dat er een huiszoeking verricht werd in de woning van uw ouders en dat hierbij een aantal zaken meegenomen werden en dat ze ook eens bij uw schoonouders langsgekomen zijn. U verklaarde niet meer naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er valselijk van spionage beschuldigd te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboortboekje), uw melikaart (nationale kaart), uw lidkaart van de Iraanse Unie van Verplegers, uw badge voor het ziekenhuis Imam Moussa Kazem en een werkcontract voor hetzelfde ziekenhuis.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw houding naar aanleiding van uw contact met een patiënt die slachtoffer zou zijn geworden van een incident in of rond de kerncentrale van Isfahan geenszins geloofwaardig is. U verklaarde over deze patiënt dat hij mogelijks radioactief besmet was. U verklaarde voorts uitdrukkelijk in Iran reeds op de hoogte te zijn van de gevaren van radioactiviteit (CGVS II, p. 8). U zei nog dat het mogelijk is dat met radioactiviteit besmette mensen andere mensen kunnen besmetten (CGVS II, p. 15). In het licht van deze verklaringen is het hoogst bevreemdend en bijgevolg allerminst aannemelijk dat u na uw mogelijke blootstelling aan radioactiviteit hetzij in Iran hetzij in België geen acties ondernomen heeft om informatie in te winnen over de mogelijke gezondheidsrisico's naar aanleiding van uw eventuele blootstelling aan radioactiviteit en u niet medisch liet onderzoeken (CGVS II, p. 12-13). Gevraagd waarom u nooit inlichtingen inwon over uw mogelijke radioactieve besmetting, repliceerde u dat u niet wist hoe u dit moest doen omdat u geen Nederlands spreekt en omdat u dit met gebarentaal moeilijk kan uitleggen (CGVS II, p. 12). Deze uitleg houdt echter geen steek. U verklaarde immers elders in hetzelfde gehoor dat u samen met uw echtgenoot in België naar de dokter bent geweest en dat u toen door uw zus, die het Nederlands machtig is, vergezeld werd. Gevraagd of u toen met jullie dokter over uw eventuele medische problemen naar aanleiding van uw contact met een mogelijks radioactieve patiënt gesproken heeft, antwoordde u ontkennend. U had er toen niet aan gedacht (CGVS II, p. 14). Gewezen op het feit dat dit toch wel erg merkwaardig is, zei u dat u er zeker aan gedacht zou hebben als u meer fysiek contact met uw patiënt gehad had (CGVS II, p. 14). U gaf bovendien aan dat u er uzelf niet van verdacht besmet te zijn (CGVS II, p. 13). Dit is evenwel geenszins afdoende als uitleg. Toen u gevraagd werd of u met zekerheid kon uitsluiten dat u besmet bent, antwoordde u immers uitdrukkelijk hierover geen zekerheid te hebben (CGVS II, p. 15). Gelet op het feit dat u niet wist of u al dan niet besmet was, kan er van u als verpleegster in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich bij een mogelijk gezondheidsrisico uitgebreid informeert en u zich grondig medisch laat onderzoeken. Hiermee geconfronteerd, barstte u in lachen uit (CGVS II, p. 15). Gezien u zich na het incident noch informeerde, noch zich liet onderzoeken, kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde contact met een patiënt die mogelijks radioactief besmet was. Daar er hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen naar aanleiding van dit contact fundamenteel ondermijnd.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u bijzonder weinig gegevens had betreffende de problemen die uw familie en uw kennissenkring na uw vertrek uit Isfahan gehad zouden hebben. Vooreerst is het hoogst merkwaardig dat u ondanks dat u voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal frequent contact had met uw familie, enkel wist dat de autoriteiten bij uw ouders waren geweest, maar dat u hierover geen precieze informatie had omdat uw ouders u niet ongerust wensten te maken (CGVS I, p. 3-5). Bij uw tweede gehoor had u hierover plots meer informatie. Zo wist u dat de autoriteiten bij u thuis waren langsgekomen, dat ze een huiszoeking hadden verricht, dat ze zaken hadden meegenomen, dat de autoriteiten tevens bij uw ouders waren langsgekomen, dat ze uw vader verschillende keren hadden meegenomen voor ondervraging en dat ze er ook een huiszoeking verrichtten waarbij een aantal spullen in beslag werden genomen (CGVS II, p. 3-5). U verklaarde dat u dit wist omdat jullie aan uw ouders gezegd hadden dat u hierover op het Commissariaat-generaal ondervraagd werd (CGVS II, p. 3). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u ondanks jullie gesprekken over de problemen van uw familie hierover bijzonder weinig wist. Zo wist u niet of uw vader tijdens zijn ondervragingen mishandeld werd. U wist evenmin wanneer en waar hij ondervraagd werd. Voorts wist u niet of uw moeder en uw zus ooit ondervraagd werden, wanneer de autoriteiten bij uw schoonouders zijn langsgekomen en of andere schoonfamilieleden werden ondervraagd (CGVS II, p. 4-5). Tot slot is het bevreemdend dat u ondanks dat u stelde dat het theoretisch mogelijk was dat collega's binnen uw dienst naar aanleiding van uw patiënt gelijkaardige

problemen ondervonden zich hierover nooit informeerde. Nochtans had u hiertoe de mogelijkheid, aangezien u op facebook bevriend bent met een vroegere collega en dat deze u recentelijk via facebook feliciteerde naar aanleiding van uw verjaardag (CGVS II, p. 15). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw familieleden en/of collega's na uw vertrek uit Iran zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw problemen en u de problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het redelijkheidsbeginsel, voeren verzoekers aan dat het onredelijk is dat de bestreden beslissing als hoofdargument heeft dat verzoekster een ongeloofwaardig relaas heeft omdat ze zich niet liet onderzoeken op eventuele besmetting met radioactiviteit, terwijl ze als verpleegster en met de informatie die ze had er redelijkerwijs van uit kon gaan dat ze geen verder onderzoek nodig had. Verzoekers vervolgen dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld en het gehoor volledig draait over wanneer zij contact hebben gehad met de familie of ex-collega's na hun vlucht om te vragen wat deze personen overkomen is na hun vertrek, wat nuttige bijkomende informatie kan zijn. Verzoekers betogen dat op geen enkel moment het eigenlijke relaas in vraag wordt gesteld en zij concluderen dat de tegenpartij vooral de persoonlijke houding en gedragingen van verzoekers in rekening neemt, zonder ook maar enigszins met de objectieve context in Iran rekening te houden. Onder verwijzing naar algemene informatie van het US States Department van 8 april 2011 stellen verzoekers dat tal van mensen verdwijnen in Iran, en onder verwijzing naar het Nederlands Ambtsbericht uit 2011 voeren zij aan dat het niet bevreemdend is dat zij geen enkel document heeft moeten ondertekenen na haar vrijlating en hun familieleden vrezen dat er kan afgeluisterd worden en ze dus niet alle informatie via de telefoon willen verspreiden. Verzoekers vervolgen dat zij geen financiële, noch politieke problemen kennen en wijzen erop dat verzoekster uiterst gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd die nergens worden weerlegd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Zij betogen dat het CGVS op geen enkele manier rekening houdt met de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoekster en evenmin rekening houdt met "alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast." Zij beklemtonen nogmaals dat verzoeksters relaas klopt met hetgeen er geweten is over repressie in Iran. Zij besluiten dat verzoekster is dienen te vluchten omwille van haar professionele activiteiten en het loutere feit dat zij meer vragen stelde dan de gemiddelde verpleegster over een patiënt die blijkbaar in de ogen van de autoriteiten belangrijk was en waarover verzoekster eventueel informatie kon verspreiden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1A2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voeren verzoekers aan dat de beslissingen niet

afdoende gemotiveerd is omdat het immers duidelijk is dat zij vervolgd zullen worden bij een gedwongen terugkeer wat een risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij verwijzen hiervoor naar het feit dat zij illegaal het land verlieten, wat niet wordt betwist. Verzoekers besluiten dat met het arrest van het EHRM (EHRM 9 maart 2010, R.C. v. Zweden) zij voldoende aantonen dat de strafmaat op het louter feit illegaal Iran te hebben verlaten disproportioneel is zodat gewag kan worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Blijkens verzoekers hun verklaringen zouden zij hun land van herkomst, Iran, illegaal verlaten hebben nadat verzoekster als verpleegkundige, geconfronteerd met een patiënt slachtoffer van een incident in de kerncentrale van Isfahan, ondervraagd werd door onbekenden van de 'Etelaat' op 24 of 25/5/1390 (15 of 16 augustus 2011). Volgens verzoekers kunnen zij niet terug naar Iran omdat verzoekster vreest valselijk beschuldigd te zullen worden van spionage.

2.5. Na lezing van het administratief dossier, inzonderheid de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de gehoren bij het CGVS, concludeert de Raad dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. De Raad dient immers vast te stellen dat verzoeksters relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen stelt dat haar patiënt vertelde dat hij werkzaam was in de atoomcentrale van Isfahan en dat daar een incident had plaatsgevonden waarbij veel van zijn collega's waren omgekomen. Verzoekster bevestigt dit ter terechtzitting. Zoals verzoekster het verwoordt dient te worden afgeleid dat het niet zomaar een klein incident in de kerncentrale betrof: "(...) *veel van zijn collega's waren omgekomen*". Het is dan ook merkwaardig dat verzoekers geen enkel begin van bewijs indienen van een (zwaar) incident in de kerncentrale van Isfahan waarbij verschillende dodelijke slachtoffers vielen terwijl redelijkerwijs kan aangenomen worden dat daarover wel zou bericht zijn.

2.6.2. Hoe dan ook, kan redelijkerwijs worden aangenomen, gelet op de ernst van de gevolgen van een incident in een kerncentrale waarbij radioactiviteit zou zijn vrijgekomen voor enerzijds het/de individu(en) die rechtstreeks betrokken is/zijn doch anderzijds ook de volksgezondheid en het milieu, dat een land als Iran en een grootstad als Isfahan met meer dan twee miljoen mensen in de mogelijkheid zijn om de nodige voorzorgen te nemen ingeval een dergelijk incident effectief plaatsvindt. Dit klemmt des te meer nu de kerncentrales en het kernprogramma in Iran internationaal nauwlettend in het oog worden gehouden, wat ter terechtzitting ter sprake komt. Overigens wijst verzoekster er tijdens het gehoor bij het CGVS zelf op dat verpleegkundigen na hun studies aan het ziekenhuis een document moeten voorleggen dat zij een opleiding hebben gevolgd hoe ze met radioactiviteit moeten omgaan (gehoor CGVS verzoekster, p. 12). Het is dan ook merkwaardig dat verzoekster als verpleegkundige van een, blijkbaar, belangrijk brandwondencentrum niet op de hoogte is van een eventueel rampenplan, wanneer daar ter terechtzitting naar gepolst wordt. Het is eveneens merkwaardig en zelfs ongeloofwaardig dat verzoekster voorhoudt dat er wel vaker werknemers slachtoffer van een ongeval in de kerncentrale in het brandwondencentrum waar ze werkte werden binnengebracht zonder dat er voorzorgen werden genomen. Immers, naar het oordeel van de Raad is het niet aannemelijk een slachtoffer van een incident in een kerncentrale in een brandwondencentrum wordt binnengebracht zonder dat het personeel van het ziekenhuis op de hoogte wordt gesteld van een mogelijke blootstelling aan radioactiviteit of besmetting. Laat staan dat daar niet meteen de nodige voorzorgmaatregelen worden genomen ten aanzien van het personeel en de andere patiënten en zo'n slachtoffer terechtkomt op een gewone urgentieafdeling of op de afdeling intensieve zorg, zoals verzoekster het voorhoudt.

2.6.3. Meer nog, indien de patiënt *“in de ogen van de autoriteiten belangrijk was”* zoals verzoekers het beweren in het verzoekschrift dan valt niet in te zien waarom deze persoon niet in het militair ziekenhuis van Isfahan werd opgenomen of niet onder toezicht stond van de veiligheidsdiensten - al dan niet militaire veiligheidsdiensten - indien hij broodnodig in een openbaar brandwondencentrum diende te worden verzorgd. Overigens is deze bewering weinig coherent met de verklaringen van verzoekster waarbij zij beweerde dat de dokters weinig of niet geïnteresseerd waren in deze patiënt, zoals zij ook ter terechtzitting bevestigt.

2.6.4. Ook verzoeksters houding en de wijze waarop zij de gang van zaken schetst zijn weinig geloofwaardig. Immers, indien zij als verpleegkundige plots tot de ontdekking komt dat haar patiënt mogelijkerwijs - wat zij herhaalde keren stelt – slachtoffer is van radioactieve besmetting mag aangenomen worden dat zij in de eerste plaats als jonge vrouw onmiddellijk beschermkledij aantrekt, de directie van het ziekenhuis alarmeert en alle veiligheidsvoorzorgen neemt. Het is dan ook ondenkbaar dat, in de mate het ziekenhuis en de andere collega's geen enkele voorzorg zou hebben getroffen, wat niet in het minst geloofwaardig is indien het relaas op enige waarheid zou berusten, dat verzoekster zonder enig probleem met kennis van zaken, met name op de hoogte zijnde van (i) de staat van haar patiënt en (ii) de gevolgen van radioactieve besmetting soms veel later zichtbaar zijn, haar tweede shift zou hebben aangevat zonder de nodige bescherming tegen contaminatie. Verzoekster werd ter terechtzitting uitgebreid in de mogelijkheid gesteld dit onderdeel van haar relaas toe te lichten en zij stelt dat zij als verpleegkundige op de intensieve zorg altijd handschoenen en een mondmaker draagt. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster probeert te overtuigen dat het dragen van gewone handschoenen en een mondmasker volstaan als beschermkledij ingeval van radioactieve besmetting. Verzoekster verwijst in dit verband nog naar de staat waarin haar patiënt zich bevond, namelijk hij was 60% verbrand (tijdens het gehoor 50% verbrand) en zijn wonden waren omzwachteld. De Raad twijfelt niet aan verzoeksters tewerkstelling als verpleegkundige in verschillende ziekenhuizen in Isfahan, doch het opgediste relaas met een patiënt die mogelijks besmet is na een ongeval in de kerncentrale van Isfahan kan bezwaarlijk worden aangenomen.

2.6.5. De Raad wijst er nog op dat het zeer eenvoudig is na te gaan of een persoon al dan niet in aanraking is geweest met radioactieve stoffen door middel van een geigerteller, zodat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet het nodige onderzoek zou hebben laten uitvoeren in Iran of hier. In de mate verzoekers in het verzoekschrift betogen dat verzoekster er vanuit kon gaan dat haar patiënt ontsmet was in een afdeling voor radioactieve besmetting, zij zich niet bij de bron bevond waar de atomen gesplitst werden en het risico op indirecte besmetting dus verwaarloosbaar was, is de Raad van oordeel dat dit betoog niet ernstig is voor een verpleegkundige met een kinderwens (gehoor verzoekster 13 maart 2012, p. 6). Verzoekster heeft verschillende keren te kennen gegeven dat zij niet met zekerheid wist of deze patiënt al dan niet besmet was en dan nog bagatelliseert zij een mogelijke besmetting, wat haaks staat op de ernst en de gevolgen van een dergelijk incident, zoals zij ze zelf aangeeft (gehoor verzoekster CGVS 13 maart 2012, p. 7-8-10-11-15). Dit onaannemelijke relaas minst elke positieve overtuigingskracht en is derhalve niet geloofwaardig.

2.6.6. Tot slot is de Raad van oordeel dat indien de veiligheidsdienst 'Etelaat' verzoekster ook maar zou verdenken om met betrekking tot hun kernprogramma spionageactiviteiten te ontwikkelen, zij, gelet op het gevoelige internationale karakter van deze hele problematiek en de aanslagen op verschillende kernfysici (ambtsbericht, p. 19: *“Bij een bomaanslag op zijn auto in Teheran kwam kernfysicus Maji Shahriyari eind november 2010 om het leven. Tegelijkertijd raakte een andere kernfysicus, Fereydoun Abbasi-Davani, bij een soortgelijke aanslag elders in de stad gewond. De verantwoordelijkheid voor de aanslagen werd niet opgeëist. De Iraanse overheid arresteerde een aantal mensen die volgens haar achter de aanslagen zouden zitten en betrokken zouden zijn bij buitenlandse inlichtingendiensten die het Iraanse kernwapenprogramma schade willen toebrengen. Op 23 juli 2011 werd de fysicus Darioush Rezaie in Teheran doodgeschoten.”*), op geen enkel moment zouden geaarzeld hebben om verzoekster zonder meer aan te houden en vast te houden. Wat absoluut strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en waarnaar verzoekers verwijzen: *“De Iraanse autoriteiten zijn gekend als zijnde dictatoriaal. Arbitraire aanhoudingen, foltering, gevaarlijke veiligheidsdiensten, schendingen van elementaire mensenrechten zijn daar schering en inslag (...)”* (verzoekschrift, p. 10). Dit klemmt des te meer nu verzoekster haar voorgehouden probleem situeert één maand na de laatste aanslag op een kernfysicus.

2.6.7. Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat zij vervolgd worden door hun autoriteiten tonen zij evenmin aan dat zij illegaal uit hun land van herkomst moesten vluchten. Uit de verklaringen van

verzoekers blijkt daarenboven dat zij van Teheran zouden zijn gereisd naar "Ourumiyeh" (de grens met Turkije) met een gewone, publieke autobus (eerste gehoor CGVS verzoeker, p. 10; verzoekster, p. 8) in het bezit van hun documenten. Ter terechtzitting verklaren verzoekers nog dat zij hun paspoort onderweg hebben afgegeven aan de smokkelaar. De Raad is van oordeel dat het nemen van een gewone autobus om uit Iran te vluchten haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging, temeer verzoekers, in het bezit van hun documenten, meteen zouden kunnen geïdentificeerd worden bij een controle bij het instappen van de bus, op de weg en het uitstappen van de bus. Er wordt dan ook geen geloof gehecht aan hun relaas dat zij illegaal Iran hebben verlaten aangezien er zowat dagelijks zonder visum maar met paspoort legaal naar Istanbul kan gereisd worden vanuit Teheran (ambtsbericht augustus 2011 p. 56).

2.7. Waar verzoekers stellen dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld in het relaas van verzoekster in vergelijking met haar echtgenoot, benadrukt de Raad dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), doch dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren, namelijk dat het vrij uitzonderlijk is dat een Iraanse man stelt dat hij geen vrees kent doch zijn vrouw aan de basis ligt van de vrees en dit een element van geloofwaardigheid is, moeten zij zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moeten een poging ondernemen om het relaas te staven en dienen de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

De Raad besluit dat verzoekers niet aantonen dat zij in hun land van herkomst geïdendeerd worden door de Iraanse autoriteiten en zij een vrees dienen te koesteren op vluchtelingrechtelijk vlak of een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omwille van vermeende spionageactiviteiten van verzoekster.

2.8. Waar verzoekers nog voorhouden dat zij riskeren om veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf omwille van hun illegaal vertrek uit Iran bij gedwongen terugkeer, wijst de Raad er vooreerst op dat uit niets blijkt dat zij het voorwerp zijn van of zullen zijn van een gedwongen terugkeer. Voorts dient te worden vastgesteld dat geen geloof wordt gehecht aan hun illegaal vertrek uit Iran en hebben zij evenmin aannemelijk gemaakt dat zij hun land van herkomst dienden te ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. In de mate verzoekers verwijzen naar het arrest R.C. v. Sweden van het EHRM, wijst de Raad erop dat uit de lezing van het arrest blijkt dat niet werd getwijfeld aan het illegaal vertrek van deze betrokkene uit Iran, hij volgens het Hof zijn vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan protestacties aantoonde aan de hand van een medisch rapport en geloofwaardige verklaringen en dit samen, met de omstandigheden die leidden tot de protestacties van 2009, het aannemelijk maken dat de betrokkene het voorwerp kan zijn van een grondige inspectie bij aankomst in Iran waardoor zijn verleden aan het licht komt. Verzoekers tonen niet aan dat zij in dezelfde omstandigheden verkeren als de betrokkene in de zaak R.C. v. Sweden. Tot slot wijst de Raad er nog op dat het Hof in de zaak R.C. v. Sweden in § 49 wijst op het feit dat, bewust van de mensenrechtenschendingen in Iran deze op zich niet voldoende zijn om te spreken van een schending van artikel 3 EVRM, maar dat moet onderzocht worden of betrokkene persoonlijke situatie van dien aard is dat artikel 3 EVRM in het gedrang komt bij terugkeer naar Iran.

Uit het ambtsbericht toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt het volgende voor terugkerende Iraniërs die het land op legale wijze hebben verlaten: p. 56 "(...) Indien men over een paspoort beschikt, kan men dagelijks per vliegtuig of bus en enige malen per week met de trein van Teheran naar Istanboel reizen. Jaarlijks keren duizenden in het buitenland verblijvende Iraniërs, onder wie voormalige asielaanvragers, voor korte of langere tijd in het kader van zaken, vakantie of familiebezoek terug naar hun vaderland. In verreweg de meeste gevallen levert een dergelijke terugkeer geen enkel probleem op. Hoewel er in de verslagperiode geen gevallen bekend zijn van uitgeprocedeerde asielaanvragers die na terugkeer in de problemen zijn gekomen, kunnen prominente, vrijwillige terugkeerders wel problemen krijgen bij terugkeer. Zij lopen het risico te worden gearresteerd en/of vervolgd wegens staatsvijandige activiteiten in het verleden. (...)" (eigen onderlijning).

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS